

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 330/2016-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. mája 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] [REDAKČIA], vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 2 Tos/32/2014-18 z 27. marca 2014 v spojení s uznesením Okresného súdu Nitra č. k. 1 Nt/11/2013-12 z 12. novembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. júla 2014 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Tos/32/2014-18 z 27. marca 2014 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského

súdu“) v spojení s uznesením Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) č. k. 1 Nt/11/2013-12 z 12. novembra 2013 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“).

2. Z obsahu sťažovateľom podanej sťažnosti vyplýva, že rozsudkom okresného súdu sp. zn. 33 T/162/2010 z 24. januára 2011 bola schválená dohoda o vine a treste z 21. decembra 2010 uzavretá medzi prokurátorom Krajskej prokuratúry v Nitre a sťažovateľom, v ktorej bol sťažovateľ uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a s použitím § 39 ods. 4, § 41 ods. 2 a § 42 ods. 1 Trestného zákona mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní jedenásť rokov so zaradením do ústavu so stredným stupňom stráženia, ochranný dohľad v trvaní troch rokov a ochranné protitoxikologické liečenie. Vychádzajúc z nálezu ústavného súdu č. k. PL. ÚS 106/2011-85 z 28. novembra 2012 podal sťažovateľ na okresnom súde návrh na obnovu konania v jeho právoplatne skončenej trestnej veci vedenej pod sp. zn. 33 T/162/2010, v ktorom sa dožadoval prehodnotenia výšky uloženého trestu odňatia slobody. Okresný súd svojím napadnutým rozhodnutím zamietol sťažovateľom podaný návrh na povolenie obnovy konania. Krajský súd svojím napadnutým rozhodnutím zamietol sťažovateľom podanú sťažnosť smerujúcu voči uzneseniu okresného súdu č. k. 1 Nt/11/2013-12 z 12. novembra 2013 ako nedôvodnú. V ostatnom podal sťažovateľ na ústavnom súde sťažnosť.

3. Sťažovateľ v podanej sťažnosti poukazom na nález ústavného súdu č. k. PL. ÚS 106/2011-85 z 28. novembra 2012 k meritu veci dôvodil, že *„Som toho názoru, že ak má dôjsť k naplneniu spravodlivosti mala mi byť, a musí mi byť umožnená opätovná možnosť dohody medzi mnou a prokurátorom keďže sa vyskytla nová skutočnosť – strata účinnosti ustanovenia § 41 ods. 2 zák. č. 300/2005, ktorá nebola v pôvodnom konaní pri uzatváraní dohody o vine a treste známa. Bez aplikovania tohto ustanovenia by som sa totižto s prokurátorom mohol dohodnúť na nižšom treste (po náleze ÚS SR totižto začína trestná sadzba od 6 rokov a 8 mesiacov), alebo prípadne s ponúknutou dohodou vôbec*

nesúhlasíť. Taktiež namietam, že sudca rozhodujúci o návrhu na povolenie obnovy konania nie je oprávnený skúmať primeranosť výšky trestu uloženého v pôvodnom konaní zákonným sudcom, ale je povinný obnovu konania povoliť z dôvodu novej skutočnosti súdu skôr neznámej vyplývajúcej z ustanovenia § 41b ods. 1 zák. č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu SR. Som toho názoru, že toto právo, či uložený trest v pôvodnom konaní možno považovať za primeraný a to aj bez aplikovania tzv. asperačnej zásady, prislúcha výlučne zákonnému sudcovi, lebo iba on – zákonný sudca vydal vo veci meritórne rozhodnutie o vine a treste.“

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Okresný súd Nitra v konaní vedenom pod sp. zn. 1Nt/11/2013 porušil základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy SR, právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Krajský súd Nitra v konaní vedenom pod sp. zn. 2Tos/32/2014 porušil základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy SR, právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru...

Uznesenie Okresného súdu Nitra sp. zn. 1Nt/11/2013 zo dňa 12.11.2013 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

Uznesenie Krajského súdu Nitra sp. zn. 2Tos/32/2014 zo dňa 27.3.2014 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

Okresný súd Nitra a Krajský súd Nitra je povinný zaplatiť náhradu trov konania právneho zástupcu sťažovateľa...“

Sťažovateľ požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti, alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

II.A

K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozhodnutím okresného súdu

7. V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, ktorý znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jej dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05,

IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

8. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

9. Pokiaľ ide o napadnuté rozhodnutie okresného súdu, ústavný súd vzhľadom na už uvedené poukazuje na skutočnosť, že proti tomuto rozhodnutiu bolo možné podať sťažnosť podľa § 185 a nasl. Trestného poriadku ako riadny opravný prostriedok (čo sťažovateľ aj využil), a preto bolo potrebné v tejto časti sťažnosť odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.B

K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozhodnutím krajského súdu

10. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde... Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

12. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

13. Krajský súd v uznesení č. k. 2 Tos/32/2014-18 z 27. marca 2014 v podstatnom dôvodil:

„Z návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania vyplýva, že bola namietaná výmera uloženého trestu, pretože mu bol uložený trest podľa § 41 ods. 2 Tr. zák., teda za použitia asperácie.

Novou skutočnosťou, ktorá v čase rozhodovania nebola súdu známa, je Nález Ústavného súdu SR z 28. 11. 2012 č. k. PL. ÚS 106/2011, ktorým bola zrušená veta

za bodkočiarkou v ustanovení § 41 ods. 2 Tr. zák. V sťažnosti odsúdeného bolo poukazované na § 41b ods. 1 zák. č. 38/1993 Z.z., z ktorého vyplýva, že strata účinnosti vyššie citovanej časti § 41 ods. 2 Tr. zák. je dôvodom obnovy konania ex lege.

V tomto smere však treba uviesť, že táto nová skutočnosť nie je automaticky dôvodom na povolenie obnovy konania. Táto skutočnosť súdu skôr neznáma musí byť hodnotená z hľadiska jej vplyvu na prípadný nepomer uloženého trestu k závažnosti činu alebo pomerom páchatel'a, čo vyplýva z ustanovenia § 394 ods. 1 Tr. por. V danom prípade síce bol trest uložený aj s použitím § 41 ods. 2 Tr. zák. t.j. asperačnej zásady, avšak treba uviesť, že trest bol uložený vo výmere 11 rokov odňatia slobody. Zákonná trestná sadzba podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. je od 10 rokov do 15 rokov odňatia slobody.

Súd pri ukladaní trestu potom vychádzal z upravenej trestnej sadzby podľa § 38 ods. 7 Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák. a § 39 ods. 4 Tr. zák., tak, že najskôr podľa asperačnej zásady uvedenej v § 41 odsek 2 Tr. zák. bola sadzba v trestnom konaní upravená na 15 rokov až 20 rokov, ktorá bola následne podľa § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Tr. zák. znížená v konaní o dohode o vine a treste na 10 rokov až 20 rokov, v ktorej aj súd v zmysle dohody o vine a treste schválil trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov.

Po rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky PL. ÚS 106/2011 sa trest ukladá s tým, že súd už nie je povinný trest uložiť nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby.

Pri použití asperačnej zásady v súčasnom znení, teda po náleze ústavného súdu, by bola trestná sadzba 6 rokov a 8 mesiacov až 20 rokov.

Odvolačný súd uvádza, že aj napriek tomu, že odsúdenému bol uložený trest s použitím asperačnej zásady podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. tento bol ukladaný v dolnej hranici vyššie citovanej trestnej sadzby a to v trvaní 11 rokov odňatia slobody. Zároveň treba poukázať aj na skutočnosť, že odsúdenému bol v rozsudku, ktorým schválil dohodu o vine a treste zrušený výrok o treste rozsudku Okresného súdu Nitra sp. zn. 6T/141/2010 zo dňa 07.12.2010, v ktorom bol odsúdenému uložený trest odňatia slobody v trvaní 4 rokov, a preto súd I. stupňa musel ukladať už prísnejší trest ako bol uložený skorším rozsudkom.

Odvolačný súd pri skúmaní nepomeru uloženého trestu k závažnosti činu a pomerom páchatel'a, ktorý sa v minulosti 6-krát dostal do rozporu so zákonom zistil, že už bol odsúdený aj pre drogovú trestnú činnosť a trest odňatia slobody, ktorý bol odsúdenému uložený v rámci trestnej sadzby 6 rokov a 8 mesiacov až 20 rokov, vo výmere 11 rokov, je

trestom zákonným, ktorého výmera je v súlade so zásadami ukladania trestov uvedenými § 34 Tr. zák.

Skutočnosť súdu skôr neznáma, na ktorú poukazuje návrh, resp. sťažnosť odsúdeného teda spolu so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi, neodôvodňuje iné rozhodnutie o uloženom treste, a preto ani nespĺňa podmienky na povolenie obnovy konania.

Na podklade hore uvedených skutočností bola sťažnosť odsúdeného ako nedôvodná zamietnutá, keďže neboli zistené ani žiadne nesprávnosti v konaní, ktoré napadnutému uzneseniu predchádzalo.“

14. V prvom rade musí ústavný súd poznamenať, že kritériom aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru je materiálna povaha predmetu konania. Aplikácia uvedeného článku dohovoru prichádza do úvahy iba v prípade, že ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o občianskych právach alebo záväzkoch, prípadne o oprávnenosti trestného obvinenia. Nie je pritom rozhodujúce, či v okolnostiach konkrétneho prípadu rozhoduje všeobecný súd alebo iný orgán verejnej moci, a taktiež nie je rozhodujúca ani povaha zákona, ktorý upravuje predmet daného konania, rovnako tak ani povaha strán (účastníkov konania), resp. povaha právneho vzťahu, o ktorý v danej veci ide.

15. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva možno vyvodiť, že pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba bezpochyby považovať aj obnovu konania (IV. ÚS 382/09, I. ÚS 5/02, obdobne aj rozsudky ESĽP *Kulnev v. Rusko*, rozhodnutie z 18. 3. 2010, č. 7169/04, *Rudan v. Chorvátsko*, rozhodnutie z 13. 9. 2001, č. 45943/99), pretože rozhodnutia o povolení obnovy konania alebo zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru. Článok 6 ods. 1 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania [pozri aj Svák, J.: *Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva*. Žilina : Poradca podnikateľa, 2003. s. 370 – 371, ktorý v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie vo veci *Callaghan c. Spojené kráľovstvo* z 9. 5. 1985, *Décisions et rapports*, č. 60 (IV. ÚS 403/09)]. Článok 6 ods. 1 je aplikovateľný až na obnovené konanie.

16. S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade s doterajšou rozhodovacou praxou ústavného súdu (I. ÚS 5/02, IV. ÚS 382/09, IV. ÚS 287/2010, IV. ÚS 117/2011) preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd postup krajského súdu v jeho napadnutom rozhodnutí po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol kvalifikovať ako porušenie práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Inými slovami, v prípade rozhodovania všeobecných súdov o povolení obnovy konania podľa § 398 a nasl. Trestného poriadku vrátane zohľadnenia zákonných podmienok tento postup umožňujúcich podľa § 393 a nasl. Trestného poriadku nejde o typ súdneho konania spadajúceho pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru podaním ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, v dôsledku čoho ústavný súd konštatuje absenciu vecnej príslušnosti medzi právom sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého porušenie namieta, a napadnutým rozhodnutím krajského súdu. Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti spočívajúcej v namietaní porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

17. Podľa § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde ak súd v trestnom konaní vydal na základe právneho predpisu, ktorý neskôr stratil účinnosť v zmysle čl. 125 ústavy, rozsudok, ktorý nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný, strata účinnosti takého právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia je dôvodom obnovy konania podľa ustanovení Trestného poriadku.

18. Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

19. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

20. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení je napadnuté rozhodnutie krajského súdu aj náležite odôvodnené. Krajský súd vo svojom napadnutom rozhodnutí právne vyčerpávajúcim a ústavne súladným spôsobom zdôvodnil, prečo nepovažoval sťažovateľom predostretý dôvod obnovy konania za spôsobilý na povolenie obnovy konania

jeho právoplatne skončenej trestnej veci. Z okolností sťažovateľovej trestnej veci je zrejmé, že tomuto bol trest odňatia slobody ukladaný s použitím asperačnej zásady, ktorá ako taká/samotná asperačná zásada nebola ani nálezom ústavného súdu č. k. PL. ÚS 106/2011-85 z 28. novembra 2012 vyhlásená za protiústavnú. Spomínaným nálezom došlo len ku korekcii pri ukladaní trestu s tým, že sa rozšírila škála/rozsah výšky trestu, ktorý môže byť potencionálne sťažovateľovi uložený, a to bez obligatórneho uloženia trestu v asperačnou zásadou zvýšenej hranici trestnej sadzby vrátane jej výmery v dolnej hranici. V konkrétnostiach sťažovateľovej trestnej veci teda východiskom pre posúdenie výšky trestu odňatia slobody za obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. c) Trestného zákona bola trestná sadzba vo výmere desať až pätnásť rokov odňatia slobody, ktorá bola asperačnou zásadou v pôvodnom znení zákona zvýšená tak v dolnej, ako aj hornej hranici trestnej sadzby na pätnásť až dvadsať rokov odňatia slobody. V súčasnom znení zákona by taktiež došlo k úprave trestnej sadzby sťažovateľovi, a to v rozmedzí od desať rokov až dvadsať rokov odňatia slobody, z čoho teda vyplýva, že aj podľa v súčasnosti platnej právnej úpravy by nastal posun v hornej hranici trestnej sadzby, a to až na dvadsať rokov odňatia slobody. Korekciou asperačnou zásadou zvýšenej dolnej hranice trestnej sadzby bol postup podľa § 39 ods. 4 Trestného zákona, kedy sa dolná hranica trestnej sadzby znížila na desať rokov až dvadsať rokov v hornej hranici trestnej sadzby, čím sa tak dolná hranica trestnej sadzby opätovne znížila na pôvodnú trestnú sadzby ustanovenú Trestným zákonom. Je síce pravdou, že podľa v súčasnosti platnej právnej úpravy by došlo s použitím § 39 ods. 4 Trestného zákona ku korekcii dolnej hranice trestnej sadzby na úroveň šesť rokov a osem mesiacov až dvadsať rokov v hornej hranici trestnej sadzby, avšak aj z hľadiska ústavnoprávnej udržateľnosti postupu krajského súdu, ako aj vychádzajúc zo znenia zákona za zákonný trest odňatia slobody je možné považovať akýkoľvek trest uložený sťažovateľovi v rozmedzí od šesť rokov a osem mesiacov v dolnej hranici trestnej sadzby až dvadsať rokov odňatia slobody v hornej hranici trestnej sadzby. K tomuto záveru smeroval aj samotný krajský súd, ktorý skonštatoval nesplnenie podmienok obnovy konania v tom smere, že síce spomínaný nález ústavného súdu je novou skutočnosťou, súdu skôr neznámou, ale jeho účinky na penitenciárnu zodpovednosť sťažovateľa v podobe výšky uloženého trestu nedopadajú,

a teda že sťažovateľovi pôvodne uložený trest odňatia slobody nie je neprimeraný vo vzťahu k závažnosti jeho činu (rozumej trestnej činnosti, pozn.) pre spoločnosť, jeho pomerom ako páchatel'a trestnej činnosti a účelu trestu ako takého, opierajúc tento záver aj o dve skutočnosti. Prvou skutočnosťou bolo to, že sťažovateľovi bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 6 T/141/2010 zo 7. decembra 2010 uložený trest odňatia slobody vo výmere štyroch rokov, ktorý bol v rámci súhrnného trestu odňatia slobody zrušený a premietnutý do nového trestu odňatia slobody vo výmere jedenásť rokov odňatia slobody, a druhou bola v podstate priťažujúca okolnosť spočívajúca v tom, že sťažovateľ bol celkovo už šesťkrát súdne trestaný a odsúdený aj za drogovú trestnú činnosť, keď aj v kombinácii týchto dvoch okolností krajský súd konštatoval nesplnenie podmienok obnovy konania v možnosti uloženia miernejšieho trestu v obnovenom konaní, než aký už bol sťažovateľovi uložený, v dôsledku čoho nezistil splnenie všetkých podmienok obnovy konania, a to sekundárnej podmienky, že v obnovenom konaní by došlo k uloženiu priaznivejšieho trestu pre sťažovateľa. Inými slovami, uloženie trestu odňatia slobody sťažovateľovi vo výmere jedenásť rokov odňatia slobody bolo výsledkom nielen aplikácie asperačnej zásady, ale aj zhodnotenia ďalších skutočností, ktorých výslednou aplikáciou bola výška trestu odňatia slobody stále uložená v dolnej hranici trestnej sadzby. Argumentácia sťažovateľa v podanej ústavnej sťažnosti vychádza z jeho skalopevného presvedčenia, že v obnovenom konaní mu bude s istotou uložený trest odňatia slobody vo výmere šesť rokov a osem mesiacov, ignorujúc už spomínané skutočnosti, ako aj ten skutočnosť, že akýkoľvek trest odňatia slobody, ktorý by mu mohol byť uložený v rozmedzí od šesť rokov a osem mesiacov v dolnej hranici až dvadsať rokov odňatia slobody v hornej hranici, by bol trestom zákonným a aj ústavne súladným vzhľadom na znenie Trestného zákona. Kým sa teda samotný sťažovateľ snaží aj ústavnému súdu podsúvať svoje úvahy k výške potencionálne uloženého trestu odňatia slobody a odvíjať od tejto skutočnosti aj porušenie svojich označených práv, tak rovnaké úvahy krajského súdu o prijateľnosti jemu uloženého trestu odňatia slobody považuje za nezákonné a protiústavné v kontexte posudzovania splnenia podmienok obnovy konania. Inými slovami, v pôvodnom konaní mal krajský súd možnosť uložiť trest odňatia slobody vo výmere desať rokov v dolnej hranici a dvadsať rokov v hornej hranici trestnej sadzby a uložil trest odňatia slobody jedenásť rokov odňatia slobody. V obnovenom konaní by mal okresný súd (prípadne aj krajský súd v odvolacom

konaní, pozn.) možnosť ukladať trest odňatia slobody vo výmere šesť rokov a osem mesiacov v dolnej hranici trestnej sadzby až dvadsať rokov odňatia slobody v hornej hranici trestnej sadzby. V naznačených súvislostiach sa aj ústavný súd stotožňuje so záverom krajského súdu o nesplnení všetkých podmienok pre povolenie obnovy konania, a teda aj sekundárnej podmienky obnovy konania spočívajúcej v tom smere, že sťažovateľovi uložený trest odňatia slobody vo výmere jedenásť rokov odňatia slobody nie je nepomerný k závažnosti činu pre spoločnosť (vrátane už spomínaných ďalších okolností, pozn.), k jeho pomerom ako páchatel'a trestnej činnosti a účelu trestu ako takého, ktorého zmena by mohla nastať v obnovenom konaní v spojení s aplikáciou nového znenia Trestného zákona po náleze ústavného súdu č. k. PL. ÚS 106/2011-85 z 28. novembra 2012, keď aj trest odňatia slobody vo výmere jedenásť rokov odňatia slobody je stále trestom uloženým v dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

21. V súvislosti so sťažovateľom deklarovaným prejavom nespokojnosti s rozhodnutím krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru ústavného súdu právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Po analýze napadnutého rozhodnutia krajského súdu ústavný súd hodnotí ním predstretú právne závery odôvodňujúce nesplnenie podmienok potrebných na povolenie obnovy konania ako zákonné a ústavne súladné. Inými slovami, z pohľadu ústavného súdu nie je možné považovať právne závery krajského súdu za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené, v dôsledku čoho ústavný súd konštatuje, že nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením označeného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a preto sťažnosť sťažovateľ'a v tejto jej časti taktiež odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa §

25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. K rovnakému záveru dospel ústavný súd aj pri preskúmaní sťažovateľom namietaného porušenia práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, keďže ním prezentované námietky týkajúce sa prezumovania výšky uloženého trestu v obnovenom konaní vo veci konajúcim senátom krajského súdu nemali príčinnú súvislosť s už označeným právom.

22. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok v nej uvedených. Zároveň stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti (zrušenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu a okresného súdu, ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a pod.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. mája 2016